

Κι' ό Μουφτης τής Μαινεμένης φόβητρον τής οίκουμένης.

Έγινε σήμερα κι' αυτή
των συμφερόντων μάνα,
και λάτρης καθενός Μουφτη
και πρώτη μαλαγάνα.

Κρίμα και κρίμα, Βασιληά,
πού τὰ δικά μας τὰ γαλζά
φώνάζουν πάλι Γαλλιστι
για τήν Γαλλία:σκαριστι.

Κρίμα και στή Γαλλία μας
και στή στενή φιλιά μας.

Ποιός θά μάζ τδλεγε ποτέ πώς μετά τόση σχέσι
κι' εκείνη θά φορέση
τό Τουρκικό τό φέσι.

Κρίμα και πάλι κρίμα
γι' αυτήν τήν φιλενάδα,
πού πάντοτε 'ξείταμα
μέ πάθος τήν 'Ελλάδα.

Κρίμα, πού ξέρομε κι' έμεις τὰ Γαλλικά φαρά,
και' οτ'α' λουτρά της' πήγαινες κάθε χρονιά και Σί.

'Αν'ρωτῆς και τούς Μαγάρους, απὸ τίποτους φαρτυτοῦ
προκοπή μὴν περιμένῃς...
καθ' ἡμῶν βρυχῶνται τώρα Τουρκικότεροι κι' αὐτοῦ
τοῦ Μουφτη τής Μαινεμένης.

Κοντολογίς κατάλαβαν κι' ελευθεροί και σκλάβοι
πῶς ἔχει τούς προστάτας μας και τώρα καταλάβει
κάθως ἀνιάτων για' μᾶς κι' ἀγάπης λίσσα τόση,
πού ποιός ὀλιγο, ποιός πολύ,
νυχθημερόν παρακαλεῖ
ἀπὸ τήν προστασία των κάποιος νά μᾶς γλυτώσῃ.

Τὸ μνημόσυον ἐκεῖνου
τοῦ παλαγοῦ τοῦ Κωνσταντίνου.

Τῶν Ρωμηῶν ἡ κλάσις χαιρεί...
κι' ὁ Μαγάρους ὁ τρανός

κι' ὁ φιλέλλην Γερμανός
μέ τὸ πονεμένο χέρι.

Κι' ἔλ' οἱ φίλ' οἱ σεβαστοί
κι' ἄγνωστοί μας και γνωστοί
μᾶς σαλζόνου, Βασιληά,
μ' ἔρωτομανή φιλιά. κα.

Κι' ἐγὼ φέρομαι: πιερόπους πρὸς αἰθέρας ἀνεφέλους
τῆς πτωχῆς μας Πηνελόπης,
και τήν βλέπω, Βασιληά μου, νά σκουπίζῃ τούς σιέλους
'Ελληνοπαθοῦς Εὐρώπης.

Και τώρα πού μᾶς ἔφυγες κι' ἐπήγες στήν 'Αγγλία
και σ' τοῦς προστάτας ἔφερες για' μᾶς τήν ομιλία,
κι' ἔμεις, καλέ μου Βασιληά, χωρὶς νά λείψῃ γῆρα
'φυλάξαμε τήν στάσι μας τήν ἴδια σάν και πρῶτα,
ἐν ἄλλοις λόγοις θηλαδῆ χωρὶς κανένα φόγο,
κι' ἐκάναμε μνημόσυνο για' τὸν Παλακιόλογο.

Κι' ἐνφ πολλῶν ἠκούετο καρδύκλυτος και ἠρθνος
τίποτα θαρρὸ πῶς φώναξε ὁ ἑμᾶς ὁ Κωνσταντίνος:
'Στὸν ὀδοιπόρο Βασιληά νά 'πῆτε χειροτέματα,
σχηῶστε τὰ κεφάλια,
κι' ἄς λείψου γονατισματα
και τόσα παρακάλια.

Κι' ἐγὼ τούς παρακάλεσα μᾶ' ἐμπληκτιμένους
νά σώσουν τήν Ἐπιτάση και τοῦ Σταυροῦ τὸ γένος,
μὰ τί καλά πού μ' ἄφησαν μονάχο σ' τὸν ἀγῶνα
κι' ἀθάνατος δοξάζομαι κι' ὀμνοῦμαι σ' τὸν αἰῶνα.

'Αποφασίστε και σεις, ἀπροστατεῦτων γόνου,
νά ζήσατε και μᾶ' φορὰ χωρὶς προστάτας μόνου,
νά ὄγητε τότε τί καλά θά ζῆτε κατὰ μόνου,
κι' ἐκείνος πούχει γυνῶσι
μέ τὸν καιρὸ θά νοήσῃ
πῶς εἶναι δυνατόν νά ζῇ και δίχως κηδεμόνας.

Ἄν σὰς λείψῃ μὴ γὰρ πάντα τούτῃ λόφα κ' ἡ μανία
γὰρ τῶν ἔθνων τὴν ἀγάπην καὶ γὰρ τὴν κηδεμονεῖα,
κ' ἂν τὸν λόγον τῶν ἡ γλύκα τὴν ψυχὴν σὰς δὲν χαυνώσῃ,
τότε κ' ὁ Μουφτήης ἐκείνος τὴν Τουρκιὰ θὰ σαβανώσῃ
μὲ φήματα Μουφτήδων καὶ Συντάγματος θεσμοῦ,
ποῦ τῆς ἔφεραν ἀγρίους τῶν φρενῶν παροξυσμοῦς.

Ξαφμάστεικα μὲ τὴν λαλιὰ
μαρμαρωμένον Βασιλεῖα,
κ' ἐγὼ θαρρῶ, τοῦ φοναξῆ, σωτήριον πῶς εἶναι
τὸ δίκως κηδεμόνας ζῆν καὶ θῆσιαι, Κωνσταντίνε.
Κ' ἔμπροσ' ὅτῃς πόρταις τῶν κουφῶν σοο κ' ἂν θέλῃς βρόντα,
σοο κ' ἂν θέλῃς μίλιος μὲ τρόπο κ' ἂπὸ σπόντα,
θὰ συγκριθῆς μὲ πλάνητα κ' εἰς ἔρημον βοῶντα.

Τὶ μνημόσου κ' ἐκεῖνον... καὶ μοῦ φάνηκε πῶς εἶδα
κουρελίερα τὴν πατριδα,
καὶ τὸν δίσκο τὸν τραπὸ τῶν κολλύβων νὰ κρατῆ
καὶ μὲ τούτον ἔδολοδὸς ἐδοπλαγγχνίας νὰ ζῆτῆ,
κ' ἔσκασαν πολλοὶ σ' ἀτὰ γέλοια
γὰρ τῆς δόξης τὰ κουρέλια.

Κ' ἄκουσα νὰ λέγῃ κάποιος μὴ μὲ τέτοιο δίσκο μὴ
βγαίνετε γὰρ σὺνδρομῆ.
Τέτοιο μνημοσύνου δίσκο μὴν τὸν ἐχῆς, Ρωμηοσύνη,
γὰρ τὴν ἐλεημοσύνη.

Τέτοιο μνημοσύνου δίσκο
μὴν τὸν βγάξῃς μὲ τοὺς ἄλλους
ἔμπροσ' ὁ Καίσαρος μεγάλου
καὶ σὲ κάθε Βασιλίσκο.

Κ' ἕνας δικέφαλος αἰτόξ
ἐπέταξε καμαριότῳ,
κ' ἂπ' οὔπου κ' ἂν ἐπέρας μὲ δὶάπλατα φτερά
χαρῆτησαν τὸ δῆμα τὸν τουρκίκο βροντερά,
κ' ἐπέταξαν Πινδαρικῶν κελαδημάτων φλόγγοι,
κ' ὕμνοι γίνηκαν λευθεριάς ἀλυσσοδέτων βόγγοι.

Τὶ χαρὰ σ' ἐκείνους πάλι,
ποῦκαναν τὴν προσεχῆ τῶν
μὲ κατάνυξι μεγάλη,
κ' ἔνωσαν μὲς σ' τὴν ψυχὴ τῶν
τὸν αἰτὸ τοῦ Βασιλεῖα,
καὶ δὲν ἐβγάλαν μιλιά.

Συνέχεια καὶ τέλος σ' τῶν ὕμνων τὸ μέλος.

Π.— Καλὸς μὰς ἦλθε Βασιλεῖα, σὲ τούτο μὰς τὸν αἶλο...
ἀνοίγει μὴ πικρῆ σ' σπέρα μὰς τὸ λάλο,
γὰρ νὰ μὰς πῆς τὶ σοῦπα... σ' τὴν Δέντρα καὶ σ' τὴν Ρώμη
κ' ἂν πρέπει νὰ μὴ χάσωμε τὸ θάρρος μὰς ἀκόμη

Χαίρ' ἡ πόλις τῶν Πατρῶν, καὶ φωνᾶς ὄντας σπολλάτῃ
μὲ σ' τὸ σῆμα σὲ κ' αὐτῆ,
κ' εἶπες πάλι χωρατὰ
μὲ πατέρα καὶ μ' ἄλλο.

Μὲ θερμὸν ἐνδιαφέρον ἔστρεψες εἰδὼ κ' ἔκει,
κ' ἔσπευδε λαὸς κοντά σου, κ' ἔσπευδαν πολιτικοί,
κ' ἡ Πατρις ὑπερεχάρη βλέποντάς σε, Βασιλεῖα,
νὰ πηγαίνῃς σὲ στρατιώτας δίκως νῆμα Παροχλιά.

Γὰρ τοὺς ἐπέδρους ῥυτίσεις μὲ προφανῆ φροντίδα,
καὶ γὰρ τὸν παρονόσορο καὶ τὴν καφισαριδα,
μὰ καὶ γὰρ τὴν ἀρβρίδα τοῦ Πατρινοῦ Τερετῆ,
κ' ἔλους μὰς ἀνεκασήσεις μὲ τούτο τὸ ταῖσι.

Ἐμίλησες σ' τὴν Κέρκυρα μὰς μὲ τὸν Κορνήτῃ,
καὶ σ' τὴν Πατρῶν τὸν Γούναρη θαρρῶ πῶς εἶπες κατῆ,
καὶ συζητήσεις ἀρχισαν σὲ λιμαδρῶν σφαιραῖς
γχατὶ καὶ πῶς ἐκάθισες σ' τὴν Πάτρα τόποις ἑμέρας,
πῶς κ' ὁ Καλλέργης ἔφυγε σ' τὰς Πάτρας ἂν σπουδῆ,
πορὸς λόγος τὸν ἡγάγκασε νὰ σπεύσῃ νὰ σὲ ὄψ.

Κ' ἔμας σ' ἐπεριμένομας κ' ἀργοῦσας νὰ γυρίσῃς,
κ' ἔλεγον συμπολταῖ
πῶς ἴσως ἀπελείπειται
καρμῖα νῆα κρίσις.

Τὶ σχόλια Γερουσιῶν καὶ πάντων τῶν ἐν τάλει,
κ' ὁ Κυριακοῦλης Βασιλεῖα, γράμμ' ἀνακτὸ σοῦ στέλλει,
κ' ἔκει σοῦ γράφει φανερὰ πῶς ὁ λαὸς πλανᾶται
ἂν σύμφωνα μὲ τοὺς θεσμοὺς θαρρῶ πῶς κυβερνάται.

Κ' εἶναι πολὺ κατάλληλον μέσο σὲ τέτοιαις ἔθραι,
ὅπου μικρῶν ἔργαλαδοὶ καὶ μὰς τρομῆζοις μπόρας,
ν' ἀνοίξωμε συζήτησι καὶ δυνατὴ κουβέντα
γὰρ τὰ καφ' Συντάγματος καὶ γὰρ τὰ Παρλαμέντα.

Φ.— Δέξου προσήσεις, Βασιλεῖα, κ' ἔμένα τῆς μαγάραις...
καλὸς μὰς ἦλθε... εὐθύμως καὶ λάλει καὶ σοῦπα...
νέας ἐκκαθαρίσεως πατριῶν Νιαγάραις
μὰς μὲ τὸσους κλαίοντάς πῆρε καὶ τὸν Κλεῖπα.

Μὲ τῶν ἐκκαθαρίσεων τὴν δρασὴν ἀναθάρρους
κ' ἂπὸ καλίας περασμοῦ δὲ σ' ἡμέρας μὰς καθάριος,
καὶ σ' τὴν ἀγκάλην τοῦ λαοῦ τὴν κεφαλήν προσκλίνων,
σκέπτοιο μ' αὐτὸν γενναίος,
κ' ἔπιμελοῦ, κοπιᾶσε μὲ ἔλων τὸν Ἑλλήνων
ἐφ' ὅσον εἶσαι νέος.

Γὰρ λόγχοις λέγε μοναχὰ καὶ γὰρ Στρατοῦ σ' ἀλλάξῃ,
κ' ἔφετος ἀνταγάλικῃ
νὰ δείξωμε πολιτικῆ,
κ' εἶπε κ' ἔφετος σ' τὸν Πισσὸν πῶς Αἰε-λέ-μυαὶ δὲν ἔχει.

Μ' αὐτοὺς τοὺς κουτογῆλους,
τὸν Γκρέβ, καὶ τοὺς ἄλλους,
τὸν μπουσούλα μὰς χάνομε.

Παίξων ἐν σὲ παικτοῦς,
φίγνων ἐν σὲ φεκτοῦς,
τὶ δῆβάλω νὰ χάνομε;

Ἐμπροσ'... καθένας κηδεμόν ἄς λείψῃ τοῦ λαοῦ,
κ' ὀδηγῶς μὰς ἀλκιμὸς κ' ἄτῳ δὲν ἔστει παῦ.

Μὴ ἠμκόσους ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελλίας.

Θερμὸς συχαίρει κ' ὁ Ρωμῆος θεῶν Ἀσκληπιᾶδην,
τὸν ὀπλολῶν λατρῶν Δάλτα Δημηκρίδην,
εἰ ὄσα γράψων δόκτορας τῆς τένης δυνατοῖ
περὶ μὰς μελέτης τοῦ σπουδαίου γὰρ ταῦτο.